

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **RNDr. J. Š., B.Sc.**,
bytem X,

zastoupený advokátem JUDr. Ivanem Jordákem,
se sídlem Karlovo nám. 288/17, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2025 č. j. 033233/2025/KUSK/MAU,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rakovník (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 1. 2025, č. j. MURA/3922/2025.
2. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil že dne 29. 6. 2024 v čase 08:55 hodin v obci X u č.p. X řídil osobní motorové vozidlo X rychlostí 57 km/h (po odečtu možné odchylky měření), čímž překročil nejvyšší Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

dovolenou rychlost v obci 50 km/h o 7 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 100 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 2 500 Kč.

3. Žalobce v podané žalobě uplatnil celkem dva žalobní body: 1) nedostatečné zjištění skutkového stavu spojeného s porušením zásady dvojinstančnosti a 2) neprokázání naplnění materiální stránky přestupku.
4. Pokud jde o první žalobní bod, žalobce uvádí, že prvostupňový orgán nepřistoupil k provedení důkazů, které žalobce navrhnul ve svém podání ze dne 23. 11. 2024, a v odůvodnění svého rozhodnutí se s nimi nijak nevypořádal, což znamená, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Žalovaný se pak s navrženými důkazy sice vypořádal, ale nedostatečně a nesprávně. Současně došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení.
5. Pokud jde o druhý žalobní bod, žalobce namítá, že se správní orgány vůbec nezabývaly materiální stránkou věci, resp. že žalovaný tuto materiální stránku věci nesprávně posoudil. Vytýká správním orgánům, že bez dalšího uzavřely, že samotné překročení rychlosti je automaticky společensky nebezpečné.
6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, prvostupňový orgán důkaz žalobcem předložené důkazy (mapové zobrazení místa měření a článek o žalobci) posoudil a vyvodil z nich odpovídající závěry o tom, že tyto důkazy nijak neprokazují nenaplnění materiální stránky přestupku a snížení společenské nebezpečnosti jednání žalobce. Žalovaný poté v rámci svého odůvodnění tyto závěry prvostupňového orgánu převzal a podrobněji je rozvedl, viz str. 6 a dále napadeného rozhodnutí. Takovýto postup žalovaného pak nelze považovat za porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, jak dovozuje žalobce v žalobě, nýbrž za zákonný a judikaturou aprobovaný postup v rámci principu, dle kterého rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek.
7. Pokud jde o druhou žalobní námitku, žalovaný uvedl, že materiální stránku přestupku i okolnosti jeho spáchání žalobcem žalovaný pečlivě posoudil a konstatoval, že v případě žalobce nebyly shledány natolik významné okolnosti, pro které by mohl být materiální znak přestupku považován za vymizelý.
8. V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na argumentaci uplatněné v žalobě.

II. Posouzení věci krajským soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili souhlas v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, neboť seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS a dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). Návrhu žalovaného na provedení výslechu zasahujících policistů soud nevyhověl, jelikož skutkový stav je dostatečně objasněn obsahem správního spisu.
10. V prvním žalobním bodu žalobce namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu a porušení zásady dvojinstančnosti. Tato námitka není důvodná. Soud souhlasí se žalovaným, že správní

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

orgán I. stupně žalobcem navržené důkazy nepominul, pouze z nich (na str. 3 svého rozhodnutí) nevyvodil závěry, které by si žalobce představoval. Žalovaný pak argumentaci prvostupňového rozhodnutí v napadeném rozhodnutí rozvedl, což soud pokládá za zcela správný postup a ve shodě se žalovaným připomíná, že správní řízení je třeba vnímat jako jeden celek a je naprosto v pořádku, pokud odvolací správní orgán doplní i opraví nedostatky prvostupňového rozhodnutí – což je ostatně jeho úlohou.

11. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá neprokázání naplnění materiální stránky přestupku. Tato námitka není důvodná. Soud předně uvádí, že základním kritériem pro posouzení materiální stránky přestupku je samo porušení zákonné ustanovení. Vymezením skutkové podstaty dává zákonodárce najevo, že uvedené jednání pokládá za natolik závažné, že je pokládá za přestupek. Např. v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, NSS uvedl, že *„Nejvyšší správní soud odkazuje dále na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu týkající se posuzování naplnění materiálního znaku trestného činu. V rozhodnutí ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, publikovaném pod č. 43/1996 Sb. NS, uvedl Nejvyšší soud následující: „Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil i materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě tento čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.), je nutno zdůraznit, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Na tom nic nemění ani ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák., podle kterého čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Citované ustanovení se totiž uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaků určité skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty“ (obdobně též např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1012/2008, dostupné na www.nsoud.cz). Uvedený právní závěr se obdobně uplatní č. j. 5 As 104/2008 - 48 i ve vztahu k přestupkům, neboť stejně jako dosud u trestných činů, tak i pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“.* V projednávané věci se správní orgány materiální stránkou přestupku zabývaly (zejména žalovaný podrobně na str. 6-8 napadeného rozhodnutí), přičemž žalovaný popsal reálie místa a času spáchání přestupku, které pochybnosti o naplnění materiálního znaku vylučují, přičemž s hodnocením žalovaného se soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. Stejně tak se soud zcela ztotožňuje s tím, jak žalovaný posoudil tvrzené nadstandardní řídičské schopnosti žalobce a jejich význam pro závěr o naplnění materiální stránky přestupku.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

12. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
13. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. dubna 2026

Mgr. Miroslav Makajev v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.